

Nieuwsbrief OR Updates - Nummer 12, 2016

Nummer 12, 2016

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:1165](#) 10-06-2016

X/Chilean Lumber Company S.A. (CLC)

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:1061](#) 03-06-2016

Internationale Meubel Groep/X

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2016:4726](#) 14-06-2016

X/Y

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:2158](#) 07-06-2016

Stichting Erjeebee V/Coltex B.V. en Didi Huur B.V.

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:2159](#) 07-06-2016

Stichting Erjeebee V/Coltex B.V. en Superstar Huur B.V.

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2016:1531](#) 31-05-2016

Boskalis/Fugro

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:2029](#) 30-05-2016

Fayrefield

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2016:3413](#) 26-04-2016

Nijhuis q.q./Bestuurders Reisbureau

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2016:3413](#) 26-04-2016

Nijhuis q.q./bestuurders en hun moeder

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:501](#) 16-02-2016

VEB/LCI

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2016:4316](#) 03-06-2016

verzoeker/Tolsa Nederland

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2016:4321](#) 01-06-2016

Curator Inter Confex B.V./gedaagde

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2016:4528](#) 01-06-2016

Sponsor volleybalvereniging/stichtingsbestuur

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2016:6176](#) 01-06-2016

Broadcast Newco Two B.V./Youtoo Holding B.V. c.s.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2016:3164](#) 01-06-2016

Stichting Bewaarder French Investments Projects

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2016:4165](#) 25-05-2016

HDI Gerling-Verzekeringen N.V.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2016:4006](#) 25-05-2016

Gemeenschap Essalam Moskee/Essalam Moskee

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2016:3290](#) 25-05-2016

Curator/middellijk bestuurder

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2016:2676](#) 25-05-2016

Eiseres/NVvH en NVvT

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2016:5872](#) 25-05-2016

Toko MC B.V./bestuurders en toezichthouders van Stichting MC

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2016:2868](#) 18-05-2016

Veroordeling tot overnemen aandelen

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2016:1562](#) 02-03-2016

Coöperatief Recreatiepark 'West Friesland'

RECHTSPRAAK

X/Y

Vordering van geïntimeerde, een gewezen werknemer tevens medeaandeelhouder en bestuurder van een hypotheekadviesbedrijf ('de vennootschap'), tegen appellanten, een medeaandeelhouder en werknemer van de vennootschap alsmede zijn persoonlijke holdingmaatschappij, tot vergoeding van schade wegens het ontbreken van verhaalsmogelijkheden ter zake van een aan geïntimeerde toekomende ontbindingsvergoeding. De rechtbank heeft de vordering toegewezen. Het hof heeft het vonnis vernietigd, omdat appellanten niet beschouwd kunnen worden als feitelijk bestuurder van de vennootschap.

In 2008 is er een arbeidsgeschil ontstaan tussen de vennootschap en geïntimeerde, tot dat moment medeaandeelhouder en bestuurder van de vennootschap, alsmede feitelijk ook in loondienst van de vennootschap als hypotheekadviseur. Uiteindelijk is het arbeidscontract opgezegd en is er een ontbindingsvergoeding overeengekomen. Toen de vennootschap de ontbindingsvergoeding niet betaalde en voor de vordering van geïntimeerde geen verhaal bleek te bieden, heeft geïntimeerde een procedure geëntameerd tegen appellanten, zijn collega tevens medeaandeelhouder van de vennootschap ('appellant') alsmede diens persoonlijke holdingmaatschappij, op grond van bestuurdersaansprakelijkheid. Daarbij heeft hij zich op het standpunt gesteld dat appellanten aangemerkt kunnen worden als feitelijk bestuurder van de vennootschap. De rechtbank heeft deze vordering toegewezen.

Het hof stelt voorop dat appellant slechts als feitelijk bestuurder kan worden aangemerkt indien hij het vennootschappelijk beleid heeft bepaald of mede heeft bepaald en dat dit met terzijdestelling van het formele bestuur is gebeurd. Voor dat laatste is voldoende dat het formele bestuur feitelijk heeft toegelaten dat appellant als bestuurder optrad en het beleid bepaalde. Ook indien er een formele bestuurder is die mede het beleid bepaalt, kan een persoon die feitelijk mede het beleid bepaalt als feitelijke bestuurder worden beschouwd, aldus het hof, onder verwijzing naar het arrest van het Hof Arnhem-Leeuwarden van 1 juli

2014, ECLI:NL:GHARL:2014:5274.

Volgens het hof zijn de door geïntimeerde aangevoerde feiten – ieder voor zich en in onderlinge samenhang bezien – onvoldoende om te concluderen dat appellant feitelijk bestuurder was. Onvoldoende acht het hof onder meer het enkele feit dat appellant aanspreekpunt was voor een andere vennootschap uit de groep en betrokken was bij de oprichting van deze vennootschap, de vermelding door een derde dat appellant bestuurder zou zijn, de medeondertekening van de jaarstukken (omdat dit geschiedde op verzoek van de accountant en appellant in de veronderstelling was dat hij dit diende te doen als werknemer en/of medeaandeelhouder) en de betrokkenheid van appellant bij de ontslagprocedure van geïntimeerde (omdat hij de enige resterende werknemer en medeaandeelhouder van de vennootschap was). Het hof vernietigt het vonnis van de rechtbank en wijst de vordering van geïntimeerde jegens appellanten af.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 14-06-2016

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2016:4726

Zaaknummer: 200.175.761

Rechters: L.J. de Kerpel-van Poel, mr. drs. F.J.P. Lock en I. Brand

Advocaten: T. Hitzert

RECHTSPRAAK

Stichting Erjeebee V/Coltex B.V. en Didi Huur B.V.

Splitsing; vordering tot wijziging van een overeenkomst (art. 2:334r BW). Als gevolg van de splitsing van Coltex B.V. ('Coltex') in zeven vennootschappen, waaronder Didi Huur B.V. ('Didi') is de tussen Coltex en appellante, Stichting Erjeebee V ('Erjeebee'), een belegger in vastgoed, gesloten huurovereenkomst onder algemene titel overgegaan op Didi. Erjeebee meent dat zij daardoor in een nadeliger positie is geraakt, onder meer omdat Coltex veel meer verhaal bood dan Didi, en vordert daarom wijziging van de huurovereenkomst zodat het stellen van een bankgarantie als verplichting wordt opgenomen. De kantonrechter heeft de vordering afgewezen. Het hof heeft het vonnis bekrachtigd. Volgens het hof heeft Erjeebee onvoldoende onderbouwd dat de huurovereenkomst naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet ongewijzigd in stand behoort te blijven.

Erjeebee belegt in vastgoed. Coltex is onderdeel van een kleding- en modeconcern dat verschillende modeketens exploiteert, waaronder Steps, Didi en Forecast. Erjeebee en Coltex hebben een huurovereenkomst gesloten die vervolgens herhaaldelijk is verlengd. In 2013 is Coltex gesplitst in zeven andere vennootschappen waaronder Didi, waarbij de huurovereenkomst naar aanleiding van deze splitsing onder algemene titel is overgegaan op Didi. Coltex zelf is blijven bestaan. Erjeebee vordert wijziging van de huurovereenkomst op grond van de redelijkheid en billijkheid (art. 2:334r BW) teneinde een verplichting tot het stellen van een bankgarantie in de huurovereenkomst op te nemen. Daaraan legt Erjeebee ten grondslag dat zij door de splitsing van Coltex in een nadeliger positie is geraakt, onder meer omdat Coltex veel meer verhaal bood dan Didi.

Het hof stelt voorop dat bij de beoordeling van een beroep op artikel 2:334r BW van belang is of een wijziging of ontbinding van de overeenkomst geboden is ten gevolge van de splitsing, en dat deze beoordeling in de regel moet plaatsvinden aan de hand van een vergelijking tussen

de situatie (kort) voorafgaand aan de splitsing onder de veronderstelling dat geen splitsing zal plaatsvinden en de situatie (kort) na de splitsing. Voorts memoreert het hof dat de juridische splitsing een van de instrumenten is die vennootschappen ten dienste staan om de organisatie naar eigen goeddunken in te richten. Een en ander brengt volgens het hof mee, dat de enkele omstandigheid dat de verkrijgende vennootschap minder verhaal biedt dan de splitsende vennootschap onvoldoende grondslag biedt voor een wijziging van de overeenkomst. De mate waarin de verhaalsmogelijkheden zijn verminderd kunnen hierbij worden meegewogen, maar het ligt op de weg van degene die een dergelijke vordering instelt om daartoe voldoende concrete en zwaarwegende feiten en omstandigheden te stellen en zo nodig te bewijzen, aldus het hof.

Op basis van deze uitgangspunten oordeelt het hof dat Erjeebee onvoldoende heeft onderbouwd dat de huurovereenkomst naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet ongewijzigd in stand behoort te blijven. Daartoe overweegt het hof dat uit de omstandigheid dat Coltex voor de splitsing beschikte over meer activa (waaronder liquide middelen) dan Didi na de splitsing niet volgt dat Erjeebee als gevolg van de splitsing is of dreigt te worden benadeeld, de intrekking van een 403-verklaring door de moedervennootschap berust op een afzonderlijke beslissing die op elk moment genomen kan worden en derhalve niet moet worden aangemerkt als een gevolg van de splitsing, en een gewijzigde overeenkomst geen zelfstandige betekenis toekomt omdat het een afgeleide is van een eventuele benadeling van Erjeebee.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 07-06-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:2158

Zaaknummer: 200.172.366/01

Rechters: J.C.W. Rang, R.J.M. Smit en J.M. de Jongh

Advocaten: T.H.G. Steenmetser en I.M.C.A. Reinders-Folmer

Wetsartikelen: 2:334r BW, 2:334k BW, 2:334l BW en 2:403 BW

RECHTSPRAAK

Stichting Erjeebee V/Coltex B.V. en Superstar Huur B.V.

Splitsing; vordering tot wijziging van een overeenkomst (art. 2:334r BW). Als gevolg van de splitsing van Coltex B.V. ('Coltex') in zeven vennootschappen, waaronder Superstar Huur B.V. ('Superstar') is de tussen Coltex en appellante, Stichting Erjeebee V ('Erjeebee'), een belegger in vastgoed, gesloten huurovereenkomst onder algemene titel overgegaan op Superstar. Erjeebee meent dat zij daardoor in een nadeliger positie is geraakt, onder meer omdat Coltex veel meer verhaal bood dan Superstar, en vordert daarom wijziging van de huurovereenkomst zodat het stellen van een bankgarantie als verplichting wordt opgenomen. De kantonrechter heeft de vordering afgewezen. Het hof heeft het vonnis bekrachtigd. Volgens het hof heeft Erjeebee onvoldoende onderbouwd dat de huurovereenkomst naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet ongewijzigd in stand behoort te blijven.

Erjeebee belegt in vastgoed. Coltex is onderdeel van een kleding- en modeconcern dat verschillende modeketens exploiteert, waaronder Steps, Didi en Forecast. Erjeebee en Coltex hebben een huurovereenkomst gesloten die vervolgens herhaaldelijk is verlengd. In 2013 is Coltex gesplitst in zeven andere vennootschappen waaronder Superstar, waarbij de huurovereenkomst naar aanleiding van deze splitsing onder algemene titel is overgegaan op Superstar. Coltex zelf is blijven bestaan. Erjeebee vordert wijziging van de huurovereenkomst op grond van de redelijkheid en billijkheid (art. 2:334r BW) teneinde een verplichting tot het stellen van een bankgarantie in de huurovereenkomst op te nemen. Daaraan legt Erjeebee ten grondslag dat zij door de splitsing van Coltex in een nadeliger positie is geraakt, onder meer omdat Coltex veel meer verhaal bood dan Superstar.

Het hof stelt voorop dat bij de beoordeling van een beroep op artikel 2:334r BW van belang is of een wijziging of ontbinding van de overeenkomst geboden is ten gevolge van de splitsing,

en dat deze beoordeling in de regel moet plaatsvinden aan de hand van een vergelijking tussen de situatie (kort) voorafgaand aan de splitsing onder de veronderstelling dat geen splitsing zal plaatsvinden en de situatie (kort) na de splitsing. Voorts memoreert het hof dat de juridische splitsing een van de instrumenten is die vennootschappen ten dienste staan om de organisatie naar eigen goeddunken in te richten. Een en ander brengt volgens het hof mee dat de enkele omstandigheid dat de verkrijgende vennootschap minder verhaal biedt dan de splitsende vennootschap onvoldoende grondslag biedt voor een wijziging van de overeenkomst. De mate waarin de verhaalsmogelijkheden zijn verminderd kunnen hierbij worden meegewogen, maar het ligt op de weg van degene die een dergelijke vordering instelt om daartoe voldoende concrete en zwaarwegende feiten en omstandigheden te stellen en zo nodig te bewijzen, aldus het hof.

Op basis van deze uitgangspunten oordeelt het hof dat Erjeebee onvoldoende heeft onderbouwd dat de huurovereenkomst naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet ongewijzigd in stand behoort te blijven. Daartoe overweegt het hof dat uit de omstandigheid dat Coltex voor de splitsing beschikte over meer activa (waaronder liquide middelen) dan Superstar na de splitsing niet volgt dat Erjeebee als gevolg van de splitsing is of dreigt te worden benadeeld, de intrekking van een 403-verklaring door de moedervennootschap berust op een afzonderlijke beslissing die op elk moment genomen kan worden en derhalve niet moet worden aangemerkt als een gevolg van de splitsing, en een gewijzigde overeenkomst geen zelfstandige betekenis toekomt omdat het een afgeleide is van een eventuele benadeling van Erjeebee.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 07-06-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:2159

Zaaknummer: 200.172.378/01

Rechters: J.C.W. Rang, R.J.M. Smit en J.M. de Jongh

Advocaten: T.H.G. Steenmetser en I.M.C.A. Reinders-Folmer

Wetsartikelen: 2:334r BW, 2:334k BW, 2:334l BW en 2:403 BW

RECHTSPRAAK

Broadcast Newco Two B.V./Youtoo Holding B.V. c.s.

Vordering van eiser, Broadcast Newco Two B.V. ('BMT'), een crediteur van een ontbonden vennootschap ('X'), tegen gedaagden, de gewezen (middellijk) bestuurders van X, tot vergoeding van schade wegens het ontbreken van verhaalsmogelijkheden. X heeft voor de exploitatie van haar radiostation zendapparatuur gehuurd van BNT. Na het einde van de overeenkomst met BNT besloot X de activiteiten in een andere vennootschap van het concern onder te brengen en geen gebruik meer te maken van de diensten van BNT. Volgens BNT is daarmee slechts bedoeld haar verhaalsmogelijkheden te frustreren, waarvan haar bestuurders een ernstig verwijt kan worden gemaakt. De rechtbank wijst de vordering af. Volgens de rechtbank staat het in beginsel ter vrije bepaling van partijen om de activiteiten van X onder te brengen in een andere vennootschap, ook indien BNT's vorderingen daardoor niet meer betaald kunnen worden, en is niet gebleken dat sprake is van frustratie van verhaalsmogelijkheden.

Gedaagden zijn de (middellijke) bestuurders van X, een vennootschap die deel uitmaakt van het concern dat radiostation Fresh FM exploiteert. Voor de exploitatie van het radiostation is X een huurovereenkomst met BNT aangegaan voor zendapparatuur. Tegen de achtergrond van een geschil over de werking van de zendapparatuur laat X gedurende een zekere periode de facturen van BNT onbetaald. In april 2011 sluit X een pandovereenkomst met twee van haar drie middellijke bestuurders, waarbij zij een pandrecht heeft gevestigd op haar toenmalige en toekomstige bedrijfsinventaris en op vorderingen op derden. Wanneer het contract tussen X en BMT tot een einde komt, wordt besloten de activiteiten van X in een andere vennootschap van het concern onder te brengen en geen gebruik meer te maken van de diensten van BNT. X wordt vervolgens ontbonden. In de onderhavige procedure vordert BMT van de (middellijk) bestuurder van X vergoeding van schade op grond van onrechtmatige daad wegens het

ontbreken van verhaalsmogelijkheden. BNT stelt zich op het standpunt dat de bestuurders hebben bewerkstelligd of toegelaten dat X niet meer aan haar betalingsverplichting jegens BNT kan voldoen, en dat zulks in de gegeven omstandigheden dermate onzorgvuldig is geweest dat hen daarvan persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt.

De rechtbank overweegt dat de contractsvrijheid meebrengt dat er na het einde van de overeenkomst met BNT geen verplichting meer bestond voor X om de afname van zendapparatuur van BNT voort te zetten, zodat het gedaagden in beginsel dan ook vrij stond om de activiteiten van X elders onder te brengen, ook als X daardoor niet aan haar betalingsverplichting jegens BNT kan voldoen, tenzij dit is gedaan met als enig doel het frustreren van de verhaalsmogelijkheid van BNT. Volgens de rechtbank heeft BNT onvoldoende feiten en/of omstandigheden gesteld om dat laatste aan te nemen. De stelling van BNT dat de pandakte zou zijn opgesteld om BNT te benadelen wijst de rechtbank van de hand, nu BNT niet aannemelijk heeft gemaakt dat en welk gebruik van de pandovereenkomst nadelig is geweest voor haar positie. Het enkele afboeken van een bedrag van de rekening-courant van X is daartoe is eveneens onvoldoende gezien het feit dat BNT niet duidelijk heeft gemaakt welk nadeel zij heeft ondervonden van deze afboeking, aldus de rechtbank.

De vordering wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 01-06-2016

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2016:6176

Zaaknummer: C/09/497024 / HA ZA 15-1095

Rechters: A.C. Bordes

Advocaten: P.J. Winkel en S.I.P. Schouten

Wetsartikelen: 2:9 BW en 2:11 BW

RECHTSPRAAK

Stichting Bewaarder French Investments Projects

Vordering van eisers, een drietal investeerders, tegen gedaagden, de Stichting Bewaarder French Investment Project ('de Bewaarder') en haar bestuurders, tot voor recht verklaring dat gedaagden aansprakelijk zijn voor vergoeding van de door eisers geleden schade als gevolg van het verdwijnen van de door eisers ingelegde gelden. Eisers verwijten de bestuurders van de Bewaarder dat zij niet het toezicht hebben gehouden waartoe zij tegenover de participanten verplicht waren en dat zij niet hebben ingegrepen bij de betrokken vennootschappen. Naar het oordeel van de rechtbank hebben eisers onvoldoende duidelijk gemaakt wat de bestuurders exact zouden hebben kunnen doen ter voorkoming van het verdwijnen van de door de participanten ingelegde gelden en de vermindering van de waarde van de aangekochte huizen. De mogelijkheden en taken van de bestuurders waren volgens de rechtbank zeer beperkt, hetgeen inherent was aan de gekozen beleggingsstructuur zodat deze niet aan de bestuurders worden tegengeworpen.

French Investment Projects B.V. ('FIP') was een onderneming die zich via achttien dochterondernemingen, de FIP-vennootschappen, bezighield met investeringen in onroerende zaken in Frankrijk. Zij stelde Nederlandse investeerders in de gelegenheid deel te nemen in deze projecten door de uitgifte van participaties. De participanten sloten ten behoeve van hun deelneming projectovereenkomsten met de Stichting French Investment Projects, de desbetreffende FIP-vennootschap en de Bewaarder. Gedaagde sub 2 en gedaagde sub 3 waren bestuurder van de Bewaarder. In 2008 is FIP failliet verklaard. Eisers zijn een drietal participanten in het project. Zij vorderen een verklaring voor recht dat de Stichting en haar bestuurders hoofdelijk aansprakelijk zijn voor schadevergoeding. Daartoe stellen zij kort gezegd dat de Bewaarder haar taken heeft veronachtzaamd door niet in te grijpen bij de

desbetreffende FIP-vennootschappen toen dat nodig was, terwijl de Bewaarder een pandrecht, eigendom of garantstelling op alle aandelen van de FIP-vennootschappen had, en daarmee stemrecht, zodat zij had kunnen bewerkstelligen dat er voldoende zekerheden zouden worden gevestigd en erop had moeten toezien dat de door de participanten ingelegde gelden ook daadwerkelijk voor de projecten zouden worden gebruikt.

De rechtbank oordeelt dat eisers onvoldoende concreet hebben onderbouwd op grond van welke specifieke feiten en omstandigheden de bestuurders van de Bewaarder ter zake van het tekortschieten van de Bewaarder persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Daartoe overweegt de rechtbank dat eisers onvoldoende duidelijk hebben gemaakt wat de bestuurders exact zouden hebben kunnen doen om te voorkomen dat de door de participanten ingelegde gelden zouden verdwijnen of dat de aangekochte gronden en gebouwde vakantiehuizen in waarde zouden verminderen. Volgens de rechtbank waren de mogelijkheden (het uitoefenen van het pandrecht of het optreden als aandeelhouder) en taken (zoals het houden van toezicht op de eigendommen en het bezoeken van de projecten) van de Bewaarder zeer beperkt, is deze beperking inherent aan de gekozen structuur en hebben participanten aan deze structuur deelgenomen, zodat zij niet aan de Bewaarder, laat staan aan haar bestuurders kan worden tegengeworpen. Voorts overweegt de rechtbank dat niet duidelijk is hoe de bestuurders het ertoe hadden kunnen leiden dat er zekerheden zouden worden gevestigd en dat evenmin duidelijk is hoe zij door het correct uitoefenen van de taken van de Bewaarder ervoor hadden kunnen zorgen dat alle ingelegde gelden als zodanig of in de vorm van 'bakstenen' in de FIP-vennootschappen aanwezig zouden zijn en blijven.

De rechtbank wijst de vordering af.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 01-06-2016

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2016:3164

Zaaknummer: C/13/591587 / HA ZA 15-700

Rechters: L. Biller

Advocaten: L.M. Komp, C.M.G.M. van Eindhoven en P.W. Snoeker

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Eiseres/NVvH en NVvT

Vordering van eiseres, een (trauma)chirurg, tot vernietiging van het besluit van de Nederlandse Vereniging voor Heelkunde ('NVvH') houdende afwijzing van haar verzoek om te worden geregistreerd als lid van de Nederlandse Vereniging voor Traumachirurgie ('NVvT'). De rechtbank stelt voorop dat de vordering van eiseres niet beoordeeld moet worden aan de hand van de 'onaanvaardbaarheidstoets' van artikel 7:904 BW maar de redelijkheidstoets van artikel 2:8 BW. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiseres ten enenmale niet inzichtelijk gemaakt dat zij voldoet aan de vereisten voor registratie, heeft zij niet aangegeven dat zij nadere gegevens had kunnen en willen verstrekken, is het bestreden besluit voldoende gemotiveerd en kunnen haar verwijten omtrent de samenstelling van de bezwarencommissie en de tardieve beslissing haar niet baten, zodat haar vordering wordt afgewezen.

Eiseres vordert vernietiging van het besluit van de NVvH strekkende tot afwijzing van haar verzoek tot registratie als NVvT-traumachirurg. De NVvT is een subvereniging van NVvH, waarvan heelkundige medische specialisten lid zijn die zich bezighouden met traumachirurgie. Eiseres stelt dat de toetsingscommissie van de NVvT en het bestuur van NVvH in redelijkheid en billijkheid niet tot het bestreden besluit hebben kunnen komen, omdat zij wel degelijk voldoet aan de gestelde eisen voor de toelating. Het gaat daarbij vooral om de '20%-eis' op grond waarvan een aanvrager moet aantonen dat hij twintig procent van zijn werkzaamheden aan traumazorg besteedt.

De rechtbank stelt op grond van de inhoud van de diverse reglementen voorop dat het besluit niet moet worden getoetst aan de 'onaanvaardbaarheidseis' uit artikel 7:904 BW, maar veeleer beoordeeld moet worden of de beslissing van het bestuur van de NVvH (als besluit van een orgaan van NVvT) aan de redelijkheidstoets van artikel 2:8 BW voldoet en zo nee, of eiseres

zich terecht op de vernietigbaarheid van de beslissing (art. 2:15 lid 1 sub b BW) heeft beroepen.

Ten aanzien van de door eiseres aan gedaagden gemaakte verwijten overweegt de rechtbank dat eiseres ten enenmale niet inzichtelijk heeft gemaakt dat zij voldoet aan de vereisten voor registratie, zodat van vernietigbaarheid op die grond geen sprake is. Ook verwerpt de rechtbank het standpunt van eiseres dat NVvT onvoldoende duidelijk heeft gemaakt welke gegevens zij nodig had om haar aanvraag te beoordelen, aangezien eiseres zelf niet meer op verzoeken van NVvT heeft gereageerd. De rechtbank acht voorts het besluit voldoende gemotiveerd; omdat eiseres zelf onvoldoende gegevens heeft aangeleverd en zowel de beoordelingscommissie als het bestuur van NVvT hebben aangegeven dat de toets aan de 20%-eis door gebrek aan informatie niet kon worden uitgevoerd, kunnen haar verwijten omtrent de samenstelling van de bezwarencommissie en de tardieve beslissing haar niet baten. Ten aanzien van de verwijten dat de commissiesamenstelling niet aan haar is meegedeeld en het besluit tardief is genomen, overweegt de rechtbank dat het onthouden van de namen van de toetsingscommissie niet leidt tot een vernietigbaar besluit op grond van artikel 2:15 BW, en de gegeven termijn moet worden gezien als een instructienorm, aangezien een andersluidende conclusie tot gevolg zou hebben dat ieder besluit dat genomen is in strijd met deze termijn vernietigbaar is. De rechtbank wijst de vorderingen af en laat het bestreden besluit in stand.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 25-05-2016

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2016:2676

Zaaknummer: C/16/399347 / HA ZA 15-732

Rechters: R.A. Steenbergen

Advocaten: G.H. van der Waaij en E.M. van Ardenne-Stachiw

Wetsartikelen: 2:8 BW

RECHTSPRAAK

**Toko MC B.V./bestuurders en toezichthouders van
Stichting MC**

Toko MC B.V. ('Toko') stelt de bestuurder en de toezichthouders van het gefailleerde theater Stichting MC persoonlijk aansprakelijk wegens het onrechtmatig afbreken van overnameonderhandelingen. Toko meent dat de bestuurder en de toezichthouders hebben bewerkstelligd dat Stichting MC haar contractuele verplichtingen jegens haar niet kon nakomen. De rechtbank wijst de vordering af, omdat Toko geen feiten of omstandigheden heeft aangevoerd die kunnen leiden tot het oordeel dat Toko er gerechtvaardigd op mocht vertrouwen dat de overname door Stichting MC rond zou komen.

Gedaagde A is sinds de oprichting bestuurder en algemeen directeur van Stichting MC. Gedaagden B en C zijn voorzitter en vicevoorzitter van de raad van toezicht van de stichting, gedaagde D is lid van de RvT. Stichting MC huurt een bedrijfsruimte op het Westergasterrein in Amsterdam, waar zij een theater exploiteert. Toko is een horecaonderneming die een Caribisch restaurant exploiteerde. De Stichting MC en Toko hebben een samenwerkingsovereenkomst gesloten op grond waarvan Toko de horecavoorziening rondom het theater gaat exploiteren. Tussen Toko en Stichting MC bestaat al voor het sluiten van de samenwerkingsovereenkomst oneindigheid over de verbouwing van de horecaruimte in Theater MC en de uitvoering daarvan. Wanneer vanwege verscheidene redenen de zakelijke verhuur van MC Theater terugloopt, wordt er door beide partijen onderhandeld over een verdere integratie of een overname van de aandelen in Toko door Stichting MC. In september 2014 is Stichting MC failliet verklaard.

In de onderhavige procedure vordert Toko schadevergoeding wegens onrechtmatig handelen door gedaagden. Toko meent schade te lijden doordat de bestuurder en de toezichthouders van Stichting MC hebben bewerkstelligd dan wel toegelaten dat Stichting MC haar contractuele en wettelijke verplichtingen jegens Toko niet is nagekomen. Het handelen van de bestuurders is dusdanig onzorgvuldig dat hen daarvan een persoonlijk ernstig verwijt gemaakt

kan worden, aldus Toko.

De rechtbank overweegt dat Toko stelt dat de onderhandelingen over een overname niet meer afgebroken mochten worden door Stichting MC, omdat partijen er over en weer op mochten vertrouwen dat de overname tot stand zou komen, maar geen feiten of omstandigheden hebben aangevoerd die kunnen leiden tot het oordeel dat Toko er gerechtvaardigd op mocht vertrouwen dat de overname door Stichting MC rond zou komen. De rechtbank oordeelt dat gedaagde A geen persoonlijk ernstig verwijt te maken valt en dat hij niet onrechtmatig gehandeld heeft jegens Toko. De rechtbank overweegt verder dat, nu vaststaat dat Stichting MC behoorlijk is bestuurd, niet is in te zien dat het toezicht daarop heeft gefaald. De vorderingen van Toko worden dan ook afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 25-05-2016

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2016:5872

Zaaknummer: C/09/485709 / HA ZA 15-382

Rechters: H.W. Vogels

Advocaten: M. Cota, A.M. van der Vliet en B.W.G. Orth

Wetsartikelen: 2:9 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Curator/middellijk bestuurder

Eiser, de curator van een gefailleerde vennootschap, vordert onder meer van gedaagde, haar middellijk bestuurder, een verklaring voor recht dat de bestuurder haar taak als middellijk bestuurder van bedrijf onbehoorlijk heeft vervuld (art. 2:248 BW) en dat zij daarom aansprakelijk is voor het boedeltekort. De rechtbank is van oordeel dat er sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur, nu de bestuurder niet heeft ingegrepen toen zij waarnam dat sprake was van een ongebruikelijke goederenstroom binnen het bedrijf, terwijl gelet op de omvang van de onderneming van meet af aan duidelijk moet zijn geweest dat de vennootschap de bestelde goederen niet zou kunnen betalen, en voorts omdat zij de feitelijke bestuurder zijn gang heeft laten gaan.

In 2006 is gedaagde een eenmanszaak begonnen in de verpakkingsmiddelenindustrie en heeft daartoe een besloten vennootschap opgericht, waarvan zij middellijk bestuurder werd. Medio 2014 heeft zij de onderneming overgedragen aan een derde ('Y'). Zij is in de onderneming blijven werken. Vanaf 1 april 2014 heeft dit bedrijf voor uitzonderlijk grote hoeveelheden en hoge bedragen bij leveranciers bestellingen geplaatst, die ook zijn geleverd. Omdat de vennootschap de rekeningen voor deze bestellingen niet kon betalen, is op 9 september 2014 het bedrijf in staat van faillissement verklaard. De curator trof een leeg bedrijfspand aan: voorraden en inventaris ontbraken en ook een administratie en boekhouding zijn niet aangetroffen. De totale schuldenlast van bedrijf bedraagt meer dan € 524.000.

In de onderhavige procedure vordert de curator onder meer een verklaring voor recht dat gedaagde haar taak als middellijk bestuurder van het bedrijf onbehoorlijk heeft vervuld (art. 2:248 BW) en dat zij daarom aansprakelijk is voor het boedeltekort. De curator stelt daartoe dat gedaagde enig middellijk bestuurder was van het bedrijf in de periode dat deze vennootschap onverantwoord grote bestellingen deed voor goederen die onbetaald werden

gelaten en die ook, evenals de inventaris, zijn verdwenen, dit alles terwijl er geen administratie en boekhouding voorhanden zijn, hetgeen is aan te merken als onbehoorlijk bestuur. Gedaagde stelt dat zij vanaf 1 april 2014 haar werkzaamheden als leidinggevende heeft neergelegd en de bedrijfsleiding heeft overgelaten aan Y en dat het plaatsen van de bestellingen geheel buiten haar om is gegaan.

De rechtbank is van oordeel dat de keuze om de bedrijfsleiding aan Y over te laten voor haar rekening komt, nu zij hem zijn gang heeft laten gaan, terwijl zij op dat moment formeel nog de bestuurder van de stichting was en zij (ook) heeft waargenomen dat er iets bijzonders aan de hand was. Het feit dat gedaagde niet altijd aanwezig was op de zaak en zich niet meer bezighield met de bedrijfsleiding is onvoldoende om aan te nemen dat haar geen enkel verwijt treft. Volgens de rechtbank had zij als (enig) formeel bestuurder moeten ingrijpen toen zij waarnam dat er sprake was van een ongebruikelijke goederenstroom. Door Y zijn gang te laten gaan, heeft zij haar taak als middellijk bestuurder onbehoorlijk vervuld. Er is verder niet gebleken dat er andere oorzaken voor het faillissement zijn geweest, hetgeen tot de conclusie voert dat gedaagde reeds wegens onbehoorlijk bestuur op de voet van artikel 2:248 lid 1 BW aansprakelijk is voor het bedrag van de schulden van de gefailleerde vennootschap, aldus de rechtbank.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 25-05-2016

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2016:3290

Zaaknummer: 290219

Rechters: M.A.M. Vaessen

Wetsartikelen: 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Veroordeling tot overnemen aandelen

Geschil tussen twee broers met betrekking tot hun aandeelhouderschap in een onderneming. In dit vonnis veroordeelt de rechtbank gedaagde tot het overnemen van de aandelen van eiser tegen betaling van de door de rechtbank bij eindvonnis na deskundigenadvies te bepalen prijs.

Eiser en gedaagde, twee broers, houden gezamenlijk de aandelen in diverse bedrijven en zijn verwickeld in een geschil. Na voorgaande (tussen)vonnissen stelt de rechtbank in dit vonnis vast dat de tijd rijp is dat gedaagde de aandelen van eiser in drie bedrijven overneemt. Daarvoor acht de rechtbank het van belang dat een deskundige wordt benoemd die de waarde van de aandelen bepaalt, waarbij de rechtbank ervan uitgaat dat de deskundige de Discounted Cash Flow methode zal hanteren. Als peildatum voor de waardering kiest de rechtbank de datum van het vonnis. Voorts overweegt de rechtbank dat artikel 2:343 BW voorziet in de mogelijkheid om een billijke verhoging toe te passen in verband met de gedragingen van de verblijvende aandeelhouder, en dat het niet aan de deskundige is om dit toe te passen, maar aan de rechtbank zelf. De rechtbank veroordeelt gedaagde tot het overnemen van de aandelen van eiser en stelt een deskundige aan om de waarde te onderzoeken.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 18-05-2016

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2016:2868

Zaaknummer: C/05/240481

Rechters: N.W. Huijgen

Advocaten: J.B.R. Daniels en M.H. ten Have

Wetsartikelen: 2:343 BW en 195 Rv

RECHTSPRAAK

Nijhuis q.q./bestuurders en hun moeder

Appellante, curator van een gefailleerde vennootschap, vordert veroordeling van geïntimeerden, de bestuurders en hun moeder, tot terugbetaling van € 37.000. Dit bedrag is overgeboekt naar de rekening van de moeder van de bestuurders, één dag voordat de vennootschap haar eigen faillissement had aangevraagd. De rechtbank heeft de vorderingen van de curator afgewezen. Het hof heeft dat vonnis vernietigd. Naar het oordeel van het hof hebben de bestuurders, door een schuld van een naast familielid te voldoen, waarvoor afgezien van de opeisbaarheid geen grond is aangevoerd, terwijl niet is gesteld of gebleken dat de vennootschap voor haar verdere exploitatie van die schuldeiser afhankelijk was, terwijl vele andere schuldeisers onbetaald bleven, jegens de vennootschap c.q. haar gezamenlijke schuldeisers zodanig onrechtmatig gehandeld dat hen ter zake persoonlijk een ernstig verwijt treft.

In deze zaak vordert de curator van een gefailleerde vennootschap van haar gewezen bestuurders en hun moeder terugbetaling van € 37.000, welk bedrag met twee overboekingen is overgemaakt naar de rekening van de moeder, één dag voordat de vennootschap haar eigen faillissement aanvroeg. De curator heeft haar vordering onder meer gegrond op onrechtmatige selectieve betaling. De rechtbank heeft de moeder bij tussenvonnis in de gelegenheid gesteld te bewijzen dat zij een opeisbare vordering had op de vennootschap, dat bewijs in het eindvonnis geleverd geacht en de vorderingen van de curator afgewezen.

Het hof heeft het vonnis van de rechtbank vernietigd. Naar het oordeel van het hof is komen vast te staan dat het de bestuurders van de vennootschap reeds bij de opdracht tot betaling aan hun moeder duidelijk was dat een faillissement van de vennootschap onafwendbaar was. Door een schuld van een naast familielid te voldoen, waarvoor afgezien van de opeisbaarheid geen grond is aangevoerd, terwijl niet is gesteld of gebleken dat de vennootschap voor haar

verdere exploitatie (in bijzondere mate) van die schuldeiser afhankelijk was, terwijl vele andere schuldeisers onbetaald bleven, hebben de bestuurders van de vennootschap volgens het hof jegens haar c.q. haar gezamenlijke schuldeisers zodanig onrechtmatig gehandeld dat hen ter zake persoonlijk een ernstig verwijt treft. Het hof veroordeelt de bestuurders tot betaling aan de curator van het voornoemde bedrag.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 26-04-2016

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2016:3413

Zaaknummer: 200.165.935

Rechters: L.J. de Kerpel-van Poel, A.W. Steeg en J. Ekelmans

Advocaten: H.C.M. van Haastert en P.A.J.M. Lodestijn

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

X/Chilean Lumber Company S.A. (CLC)

In dit geding vordert verweerster in cassatie, Chilean Lumber Company S.A. ('CLC') schadevergoeding op grond van onrechtmatige daad van eiser tot cassatie, de bestuurder ('X') van Arkans Limited ('Arkans'), in verband met gelden van CLC die X zich zou hebben toegeëigend. In eerste aanleg is de vordering toegewezen. Het hof heeft deze beslissing bekrachtigd. Daartoe overwoog het hof onder meer dat de vraag naar het toepasselijke recht niet moet worden beantwoord aan de hand van de conflictregels van de Wet conflictenrecht corporaties ('WCC'), omdat het hier niet gaat om de aansprakelijkheid van X als bestuurder van Arkans maar om zijn aansprakelijkheid voor schade uit onrechtmatige daad. Voorts heeft het hof overwogen dat de aansprakelijkheidsvraag op grond van artikel 4 lid 3 Rome II wordt beheerst door Nederlands recht, aangezien zo al niet moet worden aangenomen dat CLC de schade in Nederland heeft opgelopen, de onrechtmatige daad in ieder geval de nauwste band heeft met Nederland. Daartegen richt zich het middel. De Hoge Raad heeft de zaak met toepassing van artikel 81 lid 1 RO afgedaan.

CLC is een vennootschap naar Chileens recht die de Europese markt wilde gaan bedienen en daartoe een agent/vertegenwoordiger zocht. CLC is met X in contact gebracht, waarna partijen besloten een gezamenlijke onderneming te gaan drijven in de vorm van Arkans, een rechtspersoon opgericht naar het recht van het Verenigd Koninkrijk, gevestigd in Nederland. X was directeur van Arkans. Arkans had een ondernemersrekening bij een bank in Nederland. Te dien aanzien zijn CLC en Arkans overeengekomen dat X namens Arkans enkel met toestemming van CLC betalingsopdrachten kan verrichten. X heeft enkele bedragen van de ondernemingsrekening naar zijn privérekening overgemaakt terwijl CLC de toestemming daarvoor had geweigerd. In het onderhavige geding vordert CLC van X vergoeding van de als

gevolg hiervan door haar geleden schade.

De rechtbank heeft de vordering toegewezen. Het hof heeft deze beslissing bekrachtigd. Daartoe heeft het hof onder meer overwogen dat de vraag naar het toepasselijke recht niet moet worden beantwoord aan de hand van de conflictregels van de Wet conflictenrecht corporaties ('WCC'), omdat het hier niet gaat om de aansprakelijkheid van X als bestuurder van Arkans maar om zijn aansprakelijkheid voor schade uit onrechtmatige daad. Voorts heeft het hof overwogen dat de aansprakelijkheidsvraag op grond van artikel 4 lid 3 Rome II wordt beheerst door Nederlands recht, aangezien zo al niet moet worden aangenomen dat CLC de schade in Nederland heeft opgelopen, de onrechtmatige daad in ieder geval de nauwste band heeft met Nederland. Hiertegen richt zich het middel, dat onder meer klaagt dat het hof heeft miskend dat de onderhavige kwestie op grond van de conflictregels van de WCC, in het bijzonder artikel 3 aanhef en onder e WCC, wordt beheerst door het incorporatierecht van Arkans, en dat het hof ten onrechte Rome II heeft toegepast.

De Hoge Raad heeft de zaak afgedaan met toepassing van artikel 81 lid 1 RO.

In zijn conclusie voor het arrest bespreekt A-G Vlas eerst de vraag of de onderhavige kwestie dient te worden gekwalificeerd als een kwestie van vennootschaps- en rechtspersonenrecht. Volgens A-G Vlas behoort het gestelde handelen niet tot de verwijzingscategorie van het vennootschaps- en rechtspersonenrecht, maar tot die van de onrechtmatige daad; dat deze aansprakelijkheid in verband staat met de hoedanigheid van (feitelijk) bestuurder maakt dit niet anders en deze individuele zelfstandige aansprakelijkheid moet worden onderscheiden van een aansprakelijkheid die valt onder de reikwijdte van artikel 10:119 onder e BW. Daarmee komt A-G Vlas tot de conclusie dat de onderhavige kwestie niet beheerst wordt door het incorporatierecht van Arkans, maar binnen de verwijzingscategorie onrechtmatige daad valt (zie onder 2.8 t/m 2.9). Met betrekking tot de klacht over Rome II is A-G Vlas van oordeel dat het hof terecht heeft geoordeeld dat het toepasselijk recht in deze zaak moet worden bepaald aan de hand van Rome II. Hoewel uit artikel 1 lid 2 onder d blijkt dat Rome II niet van toepassing is op niet-contractuele verbintenissen die voortvloeien uit het recht inzake vennootschappen zoals de persoonlijke aansprakelijkheid van de leden van de organen voor de schulden van de vennootschap, is in deze zaak geen sprake van aansprakelijkheid van de vennootschap wegens handelingen gepleegd door haar bestuurder waar de vennootschap zelf door gebonden is, maar van een zelfstandige onrechtmatige daad van de bestuurder zelf, zodat de gewraakte handeling binnen het materiële toepassingsgebied van Rome II valt, aldus A-G Vlas (zie onder 2.10).

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-06-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:1165

Zaaknummer: 15/00704

Rechters: F.B. Bakels, A.H.T. Heisterkamp, G. de Groot, T.H. den Tanja-van Broek en C.E. du Perron

Advocaten: J.H.M. van Swaaij

Wetsartikelen: 81 lid 1 RO, 10:119 onder e BW, 1 lid 2 Rome II en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Internationale Meubel Groep/X

In dit geding vordert verweerster in cassatie een verklaring voor recht dat de opzegging van haar lidmaatschap door eiseres tot cassatie (Internationale Meubel Groep Holding B.V., 'IMG'), een vereniging voor detailzaken in meubels en aanverwante zaken, jegens haar onrechtmatig was. Het hof heeft de afwijzing van deze vordering in eerste aanleg vernietigd en de vordering alsnog toegewezen. Daartoe heeft het hof onder meer overwogen dat ondanks de rechtsgeldigheid van het besluit een opzegging in strijd met het bepaalde in artikel 2:8 lid 1 BW wel onrechtmatig kan zijn, en dat IMG andere motieven moet hebben gehad dan de in het opzeggingsbesluit aangegeven gronden. Daarnaast overwoog het hof dat IMG het lidmaatschap niet abrupt had moeten beëindigen maar minst genomen verweerster een termijn van een half jaar had moeten gunnen. In het principale cassatieberoep klaagt IMG onder meer dat het hof de andere in de opzeggingsbesluit genoemde gronden onvoldoende in zijn oordeel heeft betrokken. In het incidentele beroep klaagt verweerster dat het hof een verrassingsbeslissing heeft gegeven door uit te gaan van een opzegtermijn van minimaal een half jaar zonder dat partijen zich daarover hebben kunnen uitlaten. De Hoge Raad acht beide klachten gegrond.

IMG is een vereniging voor detailzaken in meubelen en aanverwante zaken die een lidmaatschapsovereenkomst is aangegaan met Euretco N.V. ('Euretco'). IMG houdt zich onder meer bezig met het gezamenlijk ten behoeve van en voor rekening van de individuele leden afzonderlijk plaatsen van orders, het doen produceren van meubels en woningtextielzaken. Verweerster is gewezen lid van IMG. De moederverenootschap van verweerster ('A') hield

zestig procent van de aandelen in Mondial Keukens Benelux B.V. ('MKB') en Euretco en IMG beide afzonderlijk twintig procent. In 2004 heeft A deze aandelen verkocht en geleverd aan Euretco voor een koopsom van € 2.700.000.

Euretco stelt zich op het standpunt dat de enig aandeelhouder van A bedragen voor bonusbetalingen in MKB had gelaten die aan leden van IMG hadden moeten worden uitgekeerd, waarmee sprake was van een te hoog voorgestelde vermogenspositie en een te hoge koopprijs voor de aandelen. IMG heeft in 2005 het lidmaatschap van verweerster opgezegd op een viertal gronden: (i) verweerster zou lid van een andere inkoopgroep worden, (ii) er zijn ten onrechte bonusbetalingen in MKB gelaten, (iii) waardoor de vermogenspositie van MKB te hoog is voorgesteld, (iv) zodat de enig aandeelhouder van A zich heeft verrijkt ten koste van andere IMG-leden.

In de onderhavige procedure vordert verweerster een verklaring voor recht dat de opzegging van haar lidmaatschap jegens haar onrechtmatig is. De rechtbank heeft de vordering afgewezen, overwegende dat moet worden uitgegaan van de rechtmatigheid van het opzeggingsbesluit omdat verweerster niet de nietigheid heeft ingeroepen binnen de termijn van artikel 2:15 lid 5 BW en voorts onvoldoende heeft gesteld om aan te nemen dat het voor rechtsgeldig houden van het besluit naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is.

Het hof heeft het vonnis van de rechtbank vernietigd en voor recht verklaard dat de opzegging met onmiddellijke ingang onrechtmatig was. Daartoe heeft het hof onder meer overwogen dat ondanks de rechtsgeldigheid van het besluit een opzegging in strijd met het bepaalde in artikel 2:8 lid 1 BW wel onrechtmatig kan zijn, en dat IMG andere motieven moet hebben gehad dan de in het opzeggingsbesluit aangegeven gronden. Dat laatste heeft het hof ontleend aan een zinsnede uit een van de opzeggingsgronden. Daarnaast overwoog het hof dat IMG het lidmaatschap niet abrupt had moeten beëindigen maar minst genomen verweerster een termijn van een half jaar had moeten gunnen.

In het onderhavige arrest overweegt de Hoge Raad dat het hof van een gelijkstelling van artikel 2:8 lid 1 en artikel 6:162 BW lijkt uit te gaan, maar dat dit niet tot cassatie leidt, omdat beide normen een open karakter hebben en dienen te worden ingevuld aan de hand van de omstandigheden van het geval. Voorts overweegt de Hoge Raad dat een op artikel 2:15 BW gebaseerde vordering een op onrechtmatige daad gebaseerde vordering niet uitsluit, omdat de vordering gericht is op andere rechtsgevolgen dan de onderhavige op onrechtmatige opzegging gebaseerde vordering: de eerstgenoemde is gericht op aantasting van het besluit, terwijl de tweede uitgaat van de rechtsgeldigheid van het besluit en gericht is op vergoeding van schade die de eiser lijdt door de handeling waartoe is besloten.

De klacht dat het hof de andere in de opzeggingsbesluit genoemde gronden onvoldoende in zijn oordeel heeft betrokken acht de Hoge Raad in navolging van A-G Spier (zie zijn conclusie voor dit arrest onder 4.17 t/m 4.19) gegrond. Het hof heeft niet duidelijk gemaakt waarom hij aan de motieven die wel tot uiting komen in het opzeggingsbesluit geen aandacht heeft besteed, waarbij van belang is dat partijen in eerste aanleg uitvoerig hierover hebben gedebatteerd en dat dit debat in verband met de devolutieve werking ook deel uitmaakte van de procedure in hoger beroep, aldus de Hoge Raad.

Anders dan A-G Spier (5.9 t/m 5.11) acht de Hoge Raad eveneens gegrond de klacht in het incidentele beroep dat het hof een verrassingsbeslissing heeft gegeven door uit te gaan van een opzegtermijn van minimaal een half jaar zonder dat partijen zich daarover hebben kunnen uitlaten. Volgens de Hoge Raad heeft het hof daarmee een beslissing gegeven die van invloed is op de schadestaatprocedure zonder dat dit een grondslag had in het partijdebat.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-06-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:1061

Zaaknummer: 15/02092

Rechters: F.B. Bakels, C.A. Streefkerk, A.H.T. Heisterkamp, T.H. den Tanja-van Broek en G. de Groot

Advocaten: A. Knigge, P.A. Fruytier en M.W. Scheltema

Wetsartikelen: 2:8 BW en 2:15 BW

RECHTSPRAAK

verzoeker/Tolsa Nederland

Verzoeker is gewezen statutair bestuurder van Tolsa Nederland B.V. ('Tolsa'). Tijdens een bijzondere algemene vergadering is hij door de enig aandeelhouder van Tolsa ontslagen en is zijn arbeidsovereenkomst opgezegd, terwijl hij niet bij de vergadering aanwezig was en niet heeft ingestemd met zijn ontslag. In het onderhavige geding vraagt verzoeker primair vernietiging van het ontslagbesluit op grond van artikel 7:671 lid 1 BW. De rechtbank wijst het primaire verzoek af, omdat schriftelijke instemming met de opzegging van de arbeidsovereenkomst op grond van artikel 7:671 lid 1 sub e BW niet is vereist.

Bij bijzondere vergadering van aandeelhouders is verzoeker ontslagen als statutair bestuurder van Tolsa door haar enig aandeelhouder Tolsa SA. Tevens is besloten om zijn arbeidsovereenkomst op te zeggen met inachtneming van de opzegtermijn. Verzoeker was niet bij de vergadering aanwezig en is later per brief van het besluit op de hoogte gesteld. In de onderhavige procedure verzoekt hij primair vernietiging van de opzegging van de arbeidsovereenkomst, dan wel herstel van de dienstbetrekking. Daaraan heeft hij ten grondslag gelegd dat het ontslagbesluit is genomen zonder zijn instemming, terwijl instemming van een werknemer wel vereist is (art. 7:681 lid 1 jo. art. 7:671 lid 1 BW). Tolsa Nederland stelt dat geen instemming vereist was omdat verzoeker statutair bestuurder is en derhalve geen toestemming vereist is ingevolge artikel 7:671 lid 1 sub e BW.

De rechtbank onderzoekt eerst of verzoeker statutair bestuurder was van Tolsa. Daartoe overweegt de rechtbank dat de benoeming van bestuurders geschiedt via een besluit van de aandeelhouders, dat uit artikel 2:242 BW geen vormvereisten voor de benoeming volgen, en dat gesteld noch gebleken is dat de statuten van Tolsa een schriftelijk benoemingsbesluit voorschrijven. Volgens de rechtbank leidt het feit dat Tolsa geen schriftelijk benoemingsbesluit heeft kunnen overleggen niet zonder meer tot de conclusie dat verzoeker niet tot statutair bestuurder is benoemd. Tolsa stelt dat het bestaan van het benoemingsbesluit

kan worden afgeleid uit het ingediende inschrijfformulier bij de KvK. De rechtbank is van oordeel dat dit document kan worden gezien als een schriftelijke vastlegging van een buitenvergadering genomen besluit, zoals artikel 2:238 BW voorschrijft. Dat de benoeming is aanvaard, volgt uit de ondertekening van het inschrijfformulier. De rechtbank gaat voorbij aan het verweer van verzoeker dat hem niet duidelijk was dat hij als statutair bestuurder was ingeschreven. Daarnaast acht de rechtbank van belang dat verzoeker zich gedurende lange tijd feitelijk heeft gedragen als bestuurder en werkzaamheden heeft verricht die uitsluitend zijn opgedragen aan de bestuurder. Gelet op deze feitelijke rol is niet aannemelijk dat er slechts sprake was van een functioneel bestuurderschap, zodat er geen grond is om de bestuurder gelijk te stellen met een gewone werknemer.

De rechtbank concludeert dat verzoeker statutair bestuurder was van Tolsa, waardoor schriftelijke instemming met de opzegging van de arbeidsovereenkomst niet vereist is ingevolge artikel 7:671 lid 1 sub e BW. De rechtbank wijst het primaire verzoek af.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 03-06-2016

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2016:4316

Zaaknummer: C/10/495824 / HA RK 16-125

Rechters: C. Sikkel

Advocaten: H.S. de Lint en K. Wiersma

Wetsartikelen: 7:671 lid 1 sub e, 7:681 BW en 2:238 BW

RECHTSPRAAK

Sponsor volleybalvereniging/stichtingsbestuur

Eiser, een sponsor van een stichting die zich richt op de financiële ondersteuning van een volleybalvereniging, leent € 50.000 aan de stichting voor deelname aan een door een derde ('C') voorgestelde beleggings(constructie) die jaarlijks een rendement van 25 procent in het vooruitzicht stelt. De stichting verbindt zich tot een aflossing aan eiser van acht procent (van het restant) van de hoofdsom per jaar. De stichting stelt te zijn opgelicht en komt haar aflossingsverplichtingen jegens eiser niet na. In het onderhavige geding vordert eiser schadevergoeding van het stichtingsbestuur, omdat hij als schuldeiser door het onbetaald en onverhaalbaar blijven van zijn vorderingen is benadeeld. De rechtbank wijst de vordering af. Volgens de rechtbank is er geen causaal verband tussen de onrechtmatige gedraging en de schade en is er geen sprake van een voldoende ernstig persoonlijk verwijt.

Eiser is sponsor van een stichting die zich richt op de financiële ondersteuning van een volleybalvereniging. Het stichtingsbestuur had positieve ervaringen gehad met de deelname in (beleggings)constructies via een derde ('C') en heeft eiser benaderd voor een donatie om extra inkomsten voor de vereniging te verwerven via een (beleggings)constructie waarbij de ingelegde bedragen zouden worden gestort op een Zwitserse bankrekening tegen ontvangst van een rentepercentage van 25 procent per jaar, waarbij deze bedragen door C en aan hem gelieerde vennootschappen als onderpand zouden dienen voor de handel in 'Medium Term Notes' ('mtn'). Eiser en de stichting zijn hiertoe een overeenkomst van geldlening aangegaan, waarin eiser een bedrag van € 50.000 heeft geleend aan de stichting, die zich heeft verbonden tot een aflossing van acht procent per jaar. De stichting stelt te zijn opgelicht door C en is haar verplichtingen jegens eiser niet nagekomen. In de onderhavige procedure vordert eiser schadevergoeding van het stichtingsbestuur op grond van onrechtmatige daad. Hij verwijt het stichtingsbestuur dat zij de geleende gelden aan C ter beschikking hebben gesteld zonder dat

zij zekerheden hebben bedongen voor de terugbetaling van de gelden, hetgeen volgens eiser een voldoende ernstig persoonlijk verwijt oplevert.

De rechtbank wijst de vordering af. Daartoe overweegt de rechtbank dat een causaal verband tussen de onrechtmatige gedraging en de geleden schade in casu ontbreekt, aangezien het in het licht van de onbetwiste stelling dat nimmer in mtn is gehandeld op de weg van eiser had gelegen om te stellen dat de handel in mtn tot schade aan zijn zijde heeft geleden, terwijl niet is komen vast te staan dat toegezegd zou zijn dat er zekerheden zouden worden bedongen voor de terugbetaling van de gelden. Ten aanzien van de grondslag van artikel 2:9 BW is de rechtbank van oordeel dat het stichtingsbestuur geen voldoende ernstig persoonlijk verwijt kan worden gemaakt. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat eiser vanaf het begin af aan wetenschap had van de wijze waarop de door hem, en andere geldverstrekkers, aan de stichting geleende gelden aangewend zouden worden, en gelet op de hoogte van de overeengekomen rentenpercentages wist dan wel behoorde te weten dat de lening niet geheel risicoloos zou zijn. Daarnaast is volgens de rechtbank duidelijk dat de rendementen ten opzichte van de verwachtingen van zowel eiser als gedaagden uiteindelijk zijn tegengevallen, en dat het stichtingsbestuur niet handelde uit oogpunt van eigen gewin, maar ten behoeve van een sportvereniging.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 01-06-2016

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2016:4528

Zaaknummer: C/03/202590 / HA ZA 15-98

Rechters: L.J. Geerits

Advocaten: J.P. Bakkers en H.A.W. van Wel

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Curator Inter Confex B.V./gedaagde

Eiser, curator van de failliete vennootschap Inter Confex B.V. ('Inter Confex'), vordert een verklaring voor recht dat gedaagde, een werknemer van Inter Confex, beschouwd moet worden als feitelijke beleidsbepaler in de zin van artikel 2:248 lid 7 BW en naast de bestuurder van Inter Confex hoofdelijk aansprakelijk is voor het boedeltekort, primair op grond van artikel 2:248 BW en subsidiair op grond van artikel 6:162 BW. De rechtbank is van oordeel dat gedaagde niet kan worden beschouwd als feitelijk beleidsbepaler in de zin van artikel 2:248 lid 7 BW, omdat zijn positie vergelijkbaar was met die van een vestigingsmanager; weliswaar is hij meer dan eens namens de vennootschap overeenkomsten aangegaan, maar denkbaar is dat dit in opdracht van de bestuurder is geweest. Ten aanzien van de subsidiaire grondslag oordeelt de rechtbank dat een deel van de door de curator gemaakte verwijten niet zijn komen vast te staan en op drie andere punten zijn nog nadere bewijsverrichtingen nodig zijn, waarbij te gelden heeft dat, indien op (één of meer van) de drie punten onrechtmatig handelen van gedaagde definitief komt vast te staan, uit de aard van dit handelen voortvloeit dat dit aan gedaagde toegerekend kan worden.

In 2011 is Inter Confex opgericht. Gedaagde is toen in dienst getreden op basis van een arbeidsovereenkomst. In 2014 heeft gedaagde zijn arbeidsovereenkomst met Inter Confex opgezegd en is hij een eigen eenmanszaak begonnen die in dezelfde branche actief is. Inter Confex is in 2015 failliet verklaard.

In het onderhavige geding vordert de curator vergoeding van het boedeltekort, primair op grond van artikel 2:248 BW en subsidiair op grond van artikel 6:162 BW. De rechtbank wijst de

primaire vordering af, omdat gedaagde niet kan worden beschouwd als feitelijk beleidsbepaler in de zin van artikel 2:248 lid 7 BW. Volgens de rechtbank was zijn positie vergelijkbaar met die van een vestigingsmanager. Hij is weliswaar meer dan eens namens de vennootschap overeenkomsten aangegaan, maar denkbaar is dat dit in opdracht van de bestuurder is geweest. Dat gedaagde betrokken was bij de boekhouding van Inter Confex acht de rechtbank niet verwonderlijk nu hij leiding gaf aan de dagelijkse activiteiten van de vennootschap.

De curator heeft aan zijn subsidiaire vordering ten grondslag gelegd dat gedaagde plotseling Inter Confex heeft verlaten, actief personeel van deze vennootschap heeft benaderd en overgenomen, actief (met succes) klanten van de vennootschap heeft benaderd om over te stappen naar de eigen onderneming, de website en de e-mailadressen van Inter Confex naar de onderneming van gedaagde heeft doorgelinkt, de voorraden van de vennootschap heeft meegenomen zonder daarvoor te betalen en in privé omzet van de vennootschap heeft geïnd. Hiermee heeft gedaagde volgens de curator een lege vennootschap achtergelaten die bij gebrek aan activiteiten niet meer in staat was haar debiteuren te voldoen.

Naar het oordeel van de rechtbank leidt het (enige tijd) 'doorlinken' van de website en de e-mailadressen van Inter Confex ertoe dat (potentiële) klanten van Inter Confex, die van deze faciliteiten gebruikmaken, niet bij Inter Confex uitkomen, maar bij een directe concurrent, hetgeen naar maatstaven van hetgeen in het maatschappelijk verkeer betaamt onzorgvuldig is. De rechtbank laat gedaagde toe tot het leveren van tegenbewijs tegen de voorshands bewezen geachte stelling dat gedaagde betrokken is geweest bij het 'doorlinken' van de website en de e-mailadressen van Inter Confex naar zijn eenmanszaak. Voorts wordt de curator toegelaten tot het bewijs van zijn stelling dat gedaagde aan Inter Confex toebehorende voorraad en inventaris heeft weggenomen zonder daarvoor te betalen, en wordt gedaagde toegelaten tot het leveren van tegenbewijs tegen de voorshands bewezen geachte stelling dat hij omzet van Inter Confex voor zichzelf heeft geïncasseerd. Ten aanzien van dat laatste overweegt de rechtbank dat indien gedaagde daar niet in slaagt, de voorshands bewezen geachte feiten vaststaan, in welk geval moet worden geoordeeld dat gedaagde op dit punt onrechtmatig heeft gehandeld. Het is immers in strijd met de in acht te nemen maatschappelijke zorgvuldigheid om, als werknemer in dienst van een onderneming, de in het kader van die onderneming gegenereerde omzet niet aan de onderneming af te dragen maar in eigen zak te steken, aldus de rechtbank.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 01-06-2016

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2016:4321

Zaaknummer: C/10/486606 / HA ZA 15-1048

Rechters: Th. Veling

Advocaten: A.W. van Meegdenburg en R.J.H. Kijne

Wetsartikelen: 2:248 lid 7 BW

RECHTSPRAAK

Boskalis/Fugro

In dit kort geding vordert Koninklijke Boskalis Westminster N.V. ('Boskalis'), houdster van twintig procent van de aandelen in het geplaatste kapitaal van Fugro N.V. ('Fugro'), dat Fugro op grond van artikel 2:114a BW als agendapunt in de eerstvolgende algemene vergadering van aandeelhouders opneemt dat de raad van bestuur en raad van commissarissen van Fugro al hetgeen doen dat nodig is om een beschermingsconstructie te beëindigen. De voorzieningenrechter wijst de vordering af. In hoger beroep wordt die beslissing bekrachtigd. Het hof heeft daartoe overwogen dat het agenderingsverzoek van Boskalis geen betrekking heeft op een onderwerp waarover de AVA bevoegd is een besluit te nemen, en dat de Aandeelhoudersrichtlijn (2007/36/EG) geen inhoudelijke nieuwe rechten aan aandeelhouders toekent.

Fugro is een beursgenoteerde onderneming waarvan de aandelen zijn genoteerd in de vorm van certificaten van aandelen. Boskalis houdt (via een dochtervennootschap) een belang van meer dan twintig procent in Fugro. Boskalis heeft bezwaar gemaakt tegen de door Fugro ingestelde beschermingsconstructies, waarbij twee in Curaçao gevestigde dochtervennootschappen van Fugro aan de Stichting Continuïteit Fugro ('de Stichting') een calloptie hebben verleend om preferente beschermingsaandelen te verkrijgen ('de Antilliaanse Beschermingsconstructie'). Boskalis heeft Fugro verzocht om in de eerstvolgende algemene vergadering van aandeelhouders Boskalis' aanbeveling tot onmiddellijke beëindiging van de Antilliaanse Beschermingsconstructie en de daarbij gegeven toelichting ter stemming in de agenda op te nemen. Fugro zag daarvoor geen aanleiding, nu de beschermingsconstructies volgens haar in overeenstemming zijn met het Nederlands recht en zijn goedgekeurd door haar AVA. In het onderhavige kort geding vordert Boskalis dat Fugro wordt bevolen Boskalis' agendapunt ter stemming op te nemen.

De voorzieningenrechter heeft de vorderingen afgewezen. Het hof heeft deze beslissing bekrachtigd. Het hof volgt de voorzieningenrechter in zijn oordeel dat het verzoek van Boskalis tot ontmanteling van de beschermingsconstructie geen betrekking heeft op een onderwerp waarover de AVA bevoegd is een besluit te nemen, zodat Fugro niet gehouden is de aanbeveling van Boskalis ter stemming op de agenda van de AVA te plaatsen. Het betoog van Boskalis dat de aanbeveling toelaatbaar moet worden geacht omdat het een informele stemming zal zijn met het karakter van een motie wijst het hof af, omdat het verlangde agenderingsrecht niet volgt uit artikel 2:114a BW en de statuten van Fugro evenmin in deze mogelijkheid voorzien. Voorts overweegt het hof dat Boskalis, anders dan zij betoogt, geen 'ongeclausuleerd agendarecht' toekomt op grond van de Aandeelhoudersrichtlijn, nu het recht op agendering dat is neergelegd in artikel 6 van die richtlijn al in artikel 2:114a BW was opgenomen en de richtlijn blijkens de wetsgeschiedenis van de implementatie ervan geen inhoudelijk nieuwe rechten aan aandeelhouders toekent.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 31-05-2016

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2016:1531

Zaaknummer: 200.169.961/01

Rechters: A.J.M.E. Arpeau, J.M. van der Klooster en R.S. van Coevorden

Advocaten: D. Knottenbelt en H.J. de Kluiver

Wetsartikelen: 2:114a BW en 6 Richtlijn aandeelhoudersrechten

RECHTSPRAAK

Fayrefield

Enquête Fayrefield International B.V. ('Fayrefield'). De Ondernemingskamer ('OK') heeft het verzoek tot het vaststellen van wanbeleid bij Fayrefield International na terinzagelegging van het onderzoeksverslag afgewezen.

Bij eerdere beschikkingen heeft de OK een onderzoek bevolen naar het beleid en de gang van zaken van Fayrefield over de periode vanaf 1 januari 2011, een onderzoeker benoemd en een onderzoeksbudget vastgesteld, bepaald dat het ingekomen onderzoeksverslag voor belanghebbenden ter inzage ligt, en het onderzoeksbudget verhoogd.

Bij 'akte naar aanleiding van deponering rapport d.d. 24 november 2015' ('de akte') heeft verzoekster ('Plemaco'), naar de OK begrijpt, verzocht te bepalen dat sprake is van wanbeleid bij Fayrefield. De OK leidt uit de akte twee gronden voor het verzoek af, te weten (i) dat de continuïteit van de onderneming in het geding is doordat de meerderheidsaandeelhouder de bestuurder ongerechtvaardigd heeft ontslagen en geen nieuwe bestuurder heeft benoemd en (ii) dat Fayrefield ten onrechte geen beroep heeft gedaan op haar rechtsbijstandverzekering ter dekking van de kosten die voortvloeiden uit diverse gerechtelijke procedures. Ter zitting heeft Plemaco te kennen gegeven haar verzoek en de gronden te willen vermeerderen. De OK wijst dit verzoek af, omdat Plemaco ruimschoots voor de zitting op de hoogte is gesteld van het beperkte karakter van haar verzoek. De vermeerdering van het verzoek zou volgens de OK in dit stadium in strijd zijn met de goede procesorde.

Het verzoek van Plemaco het onderzoeksverslag terzijde te leggen slaagt evenmin. De OK oordeelt dat uit de akte blijkt dat Plemaco het niet eens is met de handelwijze van de onderzoeker, maar dat daaruit niet volgt dat de onderzoeker vooringenomen is. De OK overweegt dat uit het onderzoeksverslag niet blijkt dat het ontslag van de bestuurder ongerechtvaardigd zou zijn en derhalve wanbeleid zou opleveren; de beëindiging van de onderneming is het gevolg van een ongelukkige samenloop van omstandigheden. De OK is van oordeel dat de meerderheidsaandeelhouder achteraf gezien maatregelen had kunnen treffen ter waarborging van de continuïteit van de onderneming, maar het is twijfelachtig of

hij daarin was geslaagd. Ook de grond dat Fayrefield geen aanspraak heeft gemaakt op dekking onder de rechtsbijstandverzekering levert geen wanbeleid op, nu slechts een deel van de kosten van de gevoerde procedures zou zijn gedekt, aldus de OK. Het verzoek tot het vaststellen van wanbeleid wordt afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 30-05-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:2029

Zaaknummer: 200.183.202/01 OK

Rechters: G.C. Makkink, A.C. Faber, R.M. Beltzer, J. van den Belt en J.S.T. Tiemstra

Advocaten: B. de Koning en A.M. Hofstad-Boot

Wetsartikelen: 2:355 BW

RECHTSPRAAK

Gemeenschap Essalam Moskee/Essalam Moskee

De Stichting Gemeenschap Essalam Moskee ('SGEM') vordert vernietiging van bestuursbesluiten tot statutenwijziging van het bestuur van de Stichting Moskee Essalam ('de Stichting'). De rechtbank wijst het verweer dat SGEM niet-ontvankelijk is af, draagt SGEM op bewijs te leveren van haar stelling dat de bedoelde besluiten niet zijn genomen conform de vereisten voor geldigheid als vermeld in de statuten, en houdt in afwachting van bewijslevering iedere verdere beslissing aan.

In deze procedure vordert SGEM, die de belangen van de bezoekers van de Essalam Moskee te Rotterdam behartigt, primair een verklaring voor recht dat de bestuursbesluiten tot wijziging van statuten van de Stichting nietig zijn op grond van artikel 2:14 lid 1 BW en subsidiair dat deze besluiten vernietigd worden op grond van artikel 2:15 lid 1 sub a BW.

De rechtbank wijst allereerst af het verweer van de Stichting dat SGEM niet-ontvankelijk is. Daartoe overweegt de rechtbank dat SGEM kwalificeert als een stichting als bedoeld in artikel 3:305a lid 1 BW, omdat vaststaat dat zij activiteiten heeft verricht ter behartiging van de belangen van de bezoekers van de Essalam Moskee. Hoewel SGEM geen daadwerkelijk overleg met de Stichting heeft gevoerd, zoals vereist wordt door artikel 3:305 lid 2 BW, was het voeren van overleg volgens de rechtbank zinloos geweest. Voorts overweegt de rechtbank dat een verklaring voor recht dat een besluit nietig is op grond van artikel 3:303 BW niet enkel kan worden uitgesproken op vordering van een bij die rechtsverhouding onmiddellijk betrokken persoon, maar door eenieder die daarbij voldoende belang heeft, hetgeen het geval is voor SGEM. Met betrekking tot de primaire vordering draagt de rechtbank SGEM op bewijs te leven van haar stelling dat de bedoelde besluiten niet zijn genomen conform de vereisten voor geldigheid als vermeld in de statuten. In afwachting van de opgedragen bewijslevering houdt de rechtbank iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 25-05-2016

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2016:4006

Zaaknummer: C/20/49118

Rechters: F. Damsteegt-Molier

Advocaten: J.H. van Deuren en J.C. Debrije

Wetsartikelen: 2:14 BW, 2:15 BW en 3:305a lid 1 BW

RECHTSPRAAK

HDI Gerling-Verzekeringen N.V.

In dit geding vordert HDI Gerling-Verzekeringen N.V. ('HDI') in de hoofdzaak in conventie onder meer een verklaring voor recht dat haar (gewezen) bestuurders, commissarissen en enkele vennootschappen aansprakelijk zijn voor de door haar geleden schade als gevolg van de overname van haar Arubaanse verzekeringsportefeuille, ongerechtvaardigde verrijking met betrekking tot een herverzekeringsconstructie, de verkoop van een woning aan de onderneming en het doen van onrechtmatige betalingen aan bestuurders en commissarissen. De rechtbank acht zich op grond van artikel 2 Rv bevoegd om kennis te nemen van de vorderingen tegen de gedaagden die in Nederland hun woonplaats of gewone verblijfplaats hebben, en oordeelt dat er tussen deze vorderingen en de vorderingen tegen de andere gedaagden zodanige samenhang bestaat, dat redenen van doelmatigheid een gezamenlijke behandeling rechtvaardigen. De rechtbank ziet aanleiding om een comparitie van partijen te gelasten.

Deze procedure speelt zich af tegen de achtergrond van grootschalige fraude bij HDI, een verzekeraar die zich specialiseert in het aanbieden van schadeverzekeringen voor bedrijven. HDI vordert in dit geding van haar (gewezen) bestuurders, commissarissen en bepaalde vennootschappen vergoeding van de schade die zij heeft geleden als gevolg van de overname van haar Arubaanse verzekeringsportefeuille, ongerechtvaardigde verrijking met betrekking tot een herverzekeringsconstructie, de verkoop van een woning aan de onderneming en het doen van onrechtmatige betalingen aan bestuurders en commissarissen. In reconventie vordert een gewezen commissaris van HDI dat voor recht wordt verklaard dat HDI onrechtmatig jegens hem heeft gehandeld.

De rechtbank oordeelt dat de zaak een internationaal karakter heeft en dat daarom allereerst onderzocht moet worden of de rechtbank internationaal bevoegd is om er kennis van te

nemen. Daartoe overweegt de rechtbank dat de Nederlandse rechter krachtens artikel 2 Rv bevoegd is kennis te nemen van de vorderingen in de hoofdzaak in conventie tegen de gedaagden die in Nederland hun woonplaats of gewone verblijfplaats hebben. Wat de vorderingen tegen de andere gedaagden betreft, volgt de rechtbank het standpunt van HDI dat de Nederlandse rechter krachtens artikel 7 Rv bevoegd is, nu er tussen de voornoemde vorderingen een zodanige samenhang bestaat, dat redenen van doelmatigheid een gezamenlijke behandeling rechtvaardigen. De rechtbank ziet aanleiding een comparitie van partijen te gelasten om de zaak (nader) inhoudelijk te bespreken en ook de mogelijkheden van een schikking met partijen te onderzoeken.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 25-05-2016

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2016:4165

Zaaknummer: C/10/460479 / HA ZA 14-995 en C/10/474616 / HA ZA 15-385

Rechters: F. Damsteegt-Molier, C.M.E. van der Hoeven en G.P. Lobé

Advocaten: G.J.R. Kalsbeek, J.G.M. Roijers, M.W. Witte en G.P. Lobé

Wetsartikelen: 2 Rv, 7 Rv, 87 Rv, 88 Rv, 131 Rv en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Nijhuis q.q./Bestuurders Reisbureau

In deze procedure vordert de curator van een gefailleerde vennootschap van haar gewezen bestuurders terugbetaling van het door hen één dag voor de faillissementsaanvraag naar de rekening van de moedervennootschap overgeboekte bedrag van € 37.000. De rechtbank heeft deze vordering afgewezen. Het hof heeft deze beslissing gedeeltelijk vernietigd. Volgens het hof hebben de bestuurders van de vennootschap, terwijl duidelijk was dat het faillissement van de vennootschap onafwendbaar was, een betaling aan de moedervennootschap gedaan, waar geen andere rechtsgrond voor was dan dat deze opeisbaar was, terwijl de vennootschap voor haar verdere exploitatie niet afhankelijk was van de moeder. Doordat vele andere schuldeisers onbetaald bleven, hebben de bestuurders zodanig onrechtmatig gehandeld jegens de vennootschap en de gezamenlijke schuldeisers, dat hen een persoonlijk ernstig verwijt treft, aldus het hof.

Op 11 oktober 2011 heeft de vennootschap, een reisbureau, haar eigen faillissement aangevraagd, dat de dag daarna is uitgesproken. Eén dag voor de faillissementsaanvraag hebben bestuurders B en C een bedrag overgemaakt naar de rekening van de moedervennootschap. De curator heeft vernietiging van deze betaling ingeroepen en vervolgens gevorderd de bestuurders en de moedervennootschap te veroordelen tot terugbetaling van het bedrag. De rechtbank heeft de moedervennootschap in de gelegenheid gesteld te bewijzen dat zij een opeisbare vordering had op het reisbureau. De rechtbank heeft dat bewijs geleverd geacht en de vordering van de curator afgewezen.

Ook het hof acht het bewezen dat de moedervennootschap een opeisbare vordering had en dat er voor de vennootschap een rechtsplicht bestond om te betalen, waardoor de grieven van de curator gegrond op onverschuldigde betaling en faillissementspauliana niet opgaan. Daarmee

resteert een grief die ziet op onrechtmatige selectieve betaling. Te dien aanzien overweegt het hof dat in de dagen voor de eigen faillissementsaanvraag de bestuurders dagelijks contact hadden met de crisismanager van de ING-bank omdat er ernstige liquiditeitsproblemen waren, er daarnaast sprake was van verliesgevende resultaten en een afgeketste overname door TUI. Het hof acht het daarom bewezen dat het voor hen begin oktober 2011 duidelijk was dat een faillissement onafwendbaar was. Door onder die omstandigheden een schuld van een naast familielid te voldoen, waarvoor afgezien van de opeisbaarheid geen grond is aangevoerd door de bestuurders terwijl niet is gesteld of gebleken dat het reisbureau voor haar verdere exploitatie in bijzondere mate van deze schuldeiser afhankelijk was, hebben de bestuurders volgens het hof onrechtmatig gehandeld jegens de vennootschap en haar gezamenlijke schuldeisers. Vele andere schuldeisers bleven onbetaald. Hiervan treft naar het oordeel van het hof de bestuurders een persoonlijk ernstig verwijt.

Het hof vernietigt het vonnis van de rechtbank en veroordeelt de bestuurders hoofdelijk tot betaling aan de curator van het overgemaakte bedrag.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 26-04-2016

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2016:3413

Zaaknummer: 200.165.935

Rechters: L.J. de Kerpel-van Poel, A.W. Steeg en J. Ekelmans

Advocaten: H.C.M. van Haastert en P.A.J.M. Lodestijn

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Coöperatief Recreatiepark 'West Friesland'

Eiseres, Recreatiepark West Friesland ('het Recreatiepark'), vordert in dit geding op grond van een tweetal artikelen (6.3 en 6.4) uit haar reglement dat gedaagde, lid van het Recreatiepark, wordt veroordeeld tot het verhelpen van achterstallig onderhoud op zijn percelen. Gedaagde verweert zich met de stelling dat het reglement nietig is omdat het niet rechtsgeldig tot stand is gekomen vanwege het ontbreken van de vereiste meerderheid van de stemmen, en omdat het in strijd is met de statuten. Voorts stelt hij een tegenvordering in tot nietigverklaring van het reglement. De rechtbank is van oordeel dat het besluit tot vaststellen van artikel 6.3 nietig is op grond van artikel 2:14 BW, omdat het door de statuten vereiste aantal leden niet aanwezig was in de vergadering waarin het is genomen. Artikel 6.4, dat strekt tot het voorkomen van onevenredige hinder, acht de rechtbank evenwel niet in strijd met de statuten. De vordering en tegenvordering worden gedeeltelijk toegewezen.

Gedaagde heeft twee percelen in eigendom op het Recreatiepark waarop een chalet en een bungalow staan. Artikel 6.3 en 6.4 van het reglement van het Recreatiepark houden voor leden de verplichting in om achterstallig onderhoud van percelen te verhelpen. Het Recreatiepark heeft gedaagde tevergeefs meerdere malen gesommeerd tot naleving hiervan. Artikel 6.3 van het reglement is gewijzigd door de algemene ledenvergadering van 30 juni 2013 – die volgens het Recreatiepark als herstemming heeft te gelden van de algemene ledenvergadering van 20 januari 2013 – zonder dat de daartoe statutair vereiste tweederdemeerderheid van de stemmen aanwezig was.

In dit geding vordert het Recreatiepark dat gedaagde artikel 6.3 en 6.4 van het reglement naleeft. Gedaagde stelt dat het reglement nietig is omdat het niet rechtsgeldig tot stand is gekomen vanwege het ontbreken van de vereiste meerderheid van de stemmen en omdat de

artikelen in strijd zijn met de statuten. Voorts heeft hij een tegenvordering ingesteld tot nietigverklaring van het reglement.

De rechtbank is van oordeel dat het besluit tot wijziging van artikel 6.3 nietig is op grond van artikel 2:14 BW, omdat het door de statuten vereiste aantal leden niet aanwezig was. Daarbij overweegt de rechtbank dat van een herstemming geen sprake kan zijn, omdat deze volgens de statuten pas na zes weken na de eerste vergadering kan plaatsvinden. Dat in een eerdere ledenvergadering met de vereiste meerderheid is besloten dat de vergadering van 30 juni 2013 als een herstemming zou worden aangemerkt doet volgens de rechtbank niet ter zake, nu de statuten anders bepalen.

Het standpunt van gedaagde, dat artikel 6.4 van het reglement in strijd is met de statuten omdat daarin regels zijn opgenomen met betrekking tot het gebruik van kavels die eigendom zijn van leden van het Recreatiepark en niet behoren tot de gemeenschappelijk beheerde zaken door het Recreatiepark, wijst de rechtbank af. Volgens de rechtbank bestaat voor het verbod van artikel 6.4 (dat strekt tot het voorkomen van onevenredige hinder) een grondslag in de statuten en is deze bepaling niet gewijzigd in de vergadering van juni 2013, zodat zij geldig is.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland
Datum uitspraak: 02-03-2016
ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2016:1562
Zaaknummer: 4469955
Rechters: B. Liefing-Voogd
Advocaten: R. Brouwer en W. Jackman
Wetsartikelen: 2:14 BW

RECHTSPRAAK

VEB/LCI

Dit geding betreft een collectieve actie van de Vereniging Effectenbezitters ('VEB') en de stichting VEB Actie LCI ('de Stichting') tegen de gewezen bestuurder en commissarissen van de gefailleerde beursgenoteerde vennootschap LCI Group Technology N.V. ('LCI'), waarin zij onder meer vorderen dat voor recht wordt verklaard dat in de jaarstukken 2000/2001 een misleidende voorstelling is gegeven, de bestuurder en commissarissen een ernstig verwijt van onbehoorlijke taakvervulling respectievelijk onbehoorlijk toezicht kan worden gemaakt, en dat de aandeelhouders die daardoor afgeleide schade hebben geleden direct een schadevergoedingsvordering kunnen instellen. In eerste aanleg hebben de bestuurder en commissarissen een beroep gedaan op verjaring van de op onrechtmatig handelen gegronde vorderingen. De rechtbank heeft dat verweer gehonoreerd en de VEB en de Stichting niet-ontvankelijk verklaard. Het hof heeft die beslissing vernietigd, overwegende dat pas met het verschijnen van het openbaar gemaakte rapport (op 13 juni 2003) van de curatoren over de oorzaken van het faillissement van LCI voldoende concrete feiten en omstandigheden bekend werden die meebrachten dat verlangd kon worden dat de aandeelhouders met het oog op het vaststellen van aansprakelijkheid actie zouden ondernemen. Voorts oordeelt het hof dat de namens de VEB betekende exploitatie (op 12 juni 2008) de verjaring van de vorderingen van de aandeelhouders in LCI tijdig hebben gestuit, zodat de desbetreffende vorderingen niet zijn verjaard. Het hof heeft partijen de gelegenheid gegeven voor een nadere memoriewisseling.

LCI stond omstreeks 2001 aan het hoofd van een internationale groep entiteiten met uiteenlopende activiteiten. Geïntimeerde 1 was van 1993 tot 2001 enig bestuurder van LCI. Geïntimeerden 2, 3 en 4 waren lid van de raad van commissarissen van LCI. In december 2001 is LCI failliet verklaard.

In 2003 is de Stichting opgericht. In 2004 hebben de VEB en een aantal een aantal aandeelhouders van LCI de Ondernemingskamer verzocht een onderzoek in te stellen naar het beleid en de gang van zaken bij LCI over de periode augustus 1994 tot en met december 2001. In de periode januari 2002 tot en met februari 2003 zijn diverse berichten in de media verschenen met de strekking dat misleidende informatie is verstrekt in de periode voorafgaand aan het faillissement en dat de VEB nog onderzoekt op welke wijze in deze kwesties juridische actie kan worden ondernomen en welke partijen, naast de gefailleerde vennootschappen, aansprakelijk kunnen worden gesteld voor de geleden verliezen. Op 12 juni 2008 zijn namens de VEB en namens de Stichting deurwaardersexploaten betekend aan geïntimeerden, waarin de VEB/de Stichting de bestuurder, de commissarissen en de accountant van LCI hoofdelijk aansprakelijk houdt voor de schade die de VEB, althans de aandeelhouders wier belangen zij behartigt, mogelijk hebben geleden als gevolg van het wanbeleid en/of onbehoorlijk bestuur binnen LCI.

In de onderhavige procedure vorderen VEB en de Stichting (op de voet van art. 3:305a BW) onder meer verklaringen voor recht dat in de jaarstukken 2000/2001 een misleidende voorstelling is gegeven van de toestand van LCI, de bestuurder en commissarissen een ernstig verwijt van onbehoorlijke taakvervulling respectievelijk onbehoorlijk toezicht kan worden gemaakt, en dat de aandeelhouders die daardoor afgeleide schade hebben geleden direct een schadevergoedingsvordering kunnen instellen. In eerste aanleg hebben de bestuurder en commissarissen bij incident gevorderd dat de VEB en de Stichting niet-ontvankelijk worden verklaard dan wel dat hun vorderingen worden afgewezen, omdat zij geen voldoende belang hebben bij de door hen gevorderde verklaringen voor recht. Daaraan hebben zij ten grondslag gelegd dat de door de VEB en de Stichting beweerde vorderingen van aandeelhouders op geïntimeerden op grond van onrechtmatig handelen zijn verjaard, althans dat de aandeelhouders hun rechten hebben verwerkt, waarmee het belang van de VEB en de Stichting bij de gevorderde verklaringen voor recht is komen te ontvallen en hen op grond van artikel 3:303 BW geen vorderingsrecht toekomt. In het bestreden vonnis zijn de VEB en de Stichting niet-ontvankelijk verklaard.

Het hof is van oordeel dat uit het gegeven dat de VEB in februari 2003 nog aan het onderzoeken was of een persoon aansprakelijk kon worden gesteld, volgt dat een individuele aandeelhouder toen niet al zelf geacht kan worden, op grond van de mededelingen van de VEB in bepaalde artikelen, al de nodige zekerheid te hebben verkregen om daadwerkelijk een

rechtsvordering tot schadevergoeding in te kunnen stellen. Volgens het hof heeft de VEB bij exploten van 12 juni 2008 de verjaring van de vorderingen van de aandeelhouders tijdig gestuit. In het onderhavig geval konden de aandeelhouders niet eerder dan na het verschijnen van het op 13 juni 2003 openbaar gemaakte rapport van de curatoren over de oorzaken van het faillissement van LCI geacht worden over voldoende kennis te kunnen beschikken om daadwerkelijk een rechtsvordering tot schadevergoeding in te stellen, aldus het hof. De VEB en de Stichting achten het hof ontvankelijk in hun op de voet van artikel 3:305a BW ingestelde vorderingen. Het hof geeft partijen de gelegenheid tot een nadere memoriewisseling en bepaalt een comparitie om het verdere verloop van de procedure te bespreken dan wel een schikking te beproeven.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 16-02-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:501

Zaaknummer: 200.152.046/01

Rechters: D.J. Oranje, L.R. thoe van Harinxma Sloten en W.A.H. Melissen

Advocaten: A.R.J. van Croiset Uchelen, J.G. Princen en J. Fleming

Wetsartikelen: 2:139 BW, 2:150 BW, 3:303 BW, 3:305a BW, 3:310 lid 1 BW en 6:162 BW